

Vážení divadelní přátelé,

jako dospívající kluk jsem si rád četl v životopisném románu Františka Rachlíka *Komedie plná lásky*, který vypráví o životě jednoho z nejvýznamnějších herců Národního divadla v Praze, o Jindřichu Mošnovi. Možná mě to tak tehdy bavilo i proto, že mám podobné příjmení. Však mě taky, když jsem režíroval v pražském Národním divadle, oslovovala Luba Skořepová, ale i další herci roztomilou zmenšeninou jeho jména – Mošničko... Jindřich Mošna byl jedním z nejlépe hodnocených a nejpopulárnějších herců své doby. Od roku 1864 byl členem Prozatímního divadla a od otevření Národního divadla v roce 1883 v něm pak zářil ve velkých rolích celých dvacet let.

Vedle mnohého zajímavého jsem se v oné knize dočetl o jedné z vášní Jindřicha Mošny, kterou bylo jeho pozorování lidí. Chodil po hospodách, po nádražích, sledoval lidi na ulicích a to vše za účelem lépe porozumět jejich chování. Zároveň tyto „studijní“ výpravy podnikal pro posílení své herecké profese, a tak jako Leoš Janáček na trzích i jinde „opisoval“ od lidí zajímavé intonace, které následně používal ve svých operních skladbách, Jindřich Mošna pak „opisoval“ charakteristiky různých lidí, jimiž úspěšně obohacoval své jevištní herecké kreace. A mě samozřejmě nenapadlo nic jiného než tuto jeho zálibu už ve svém mládí použít. A tak jsem se stal „pozorovatelem“ v různých prostředích a situacích. Snažil jsem se o všech lidech, které jsem potkával (ať už živě, nebo v televizi), vytvořit názor: proč se chovají, jak se chovají, proč říkají to, co říkají, jak a proč co skrývají atd. atd. Dodnes mi to pomáhá v mé profesi režiséra při práci s herci a stejně tak i při psaní.

Jedno z velkých témat mého „pozorování“ bylo lhaní. Proč lidi lžou a jak se to projevuje. Dá se sice obecně říct, že ten, kdo vědomě lže, tak se buď potí, nedívá se přímo do očí, začne koktat, přeříkávat se, zčervená, má tiky, uhýbá od tématu, nebo to různě kombinuje a taky ho může potkat všechno to vyjmenované najednou, ale... když to někdo ví a má dostatečnou průpravu ve lhaní, je schopen všechny tyto nedostatky odstranit a lže vám, jak se říká, přímo do očí. A to se dá pak poznat především podle jeho skutků – však taky slovo „skutek“ je základem slova „skutečnost“... Se svým spolužákem z JAMU, mimořádně

skvělým hercem Erikem Pardusem, který získal snad všechny možné celostátní ceny za své umění (bohužel nás navždy opustil už v roce 2011), jsem vedl dlouhé diskuse o tom, jak má herec na jevišti lhát. (Tam je to dovoleno.) Jestli má lhát tak, aby bylo poznat, že lže, nebo tak, že se to nepozná. Samozřejmě že rozhodující je situace, v níž se tak děje, ale nám šlo o podstatu vnitřního ztotožnění se s takovýmto úkolem. Vyprávěli jsme si o mnoha nuancích takového konání a přiznávám, že nás oba fascinoval způsob lhaní, kdy lhář lže programově s vědomím, že jeho posluchači vědí, že se jedná o lež, ale jemu to nevadí a drze v tom pokračuje tak dlouho, až se z jeho lži vytvoří tak obldbně mocná věc, kterou začínou jiní vnímat jako pravdu a dále ji jako pravdu i šířit. V takovémto případě se z jednoznačného lháře stává morální autorita. I zde však naštěstí existuje vyšší mravní princip, v němž je možno všechny tyto nové pravdy (původně lži) konfrontovat s jeho skutky.

Divadlo je odvěkou laboratoří zkoumání lidských charakterů a mě nepřestává fasci-

V turnaji osobností v malé kopané, který pořádala na začátku září reklamní společnost SNIP & CO, jsme vybojovali slušné páté místo.

Stalo se...

Ve spolupráci s Jiřím Duškem a Jiřím Kokmotosem jsme promítli na našem Divadelním dvoře dokumentární film Robina Kvapila Velký vlastenecký výlet.

Ředitel Stanislav Moša stvrdil s rektorem-velitelem brigádním generálem Janem Farlíkem svým podpisem vzájemnou spolupráci Městského divadla Brno a Univerzity obrany.

Na zkušebně se herci potkali s režisérem Stanislavem Mošou a jeho realizačním týmem, aby se společně vrhli do příprav nové inscenace – komedie Lazebník sevillský.

novat onou možností si o různých fenoménech našich životů vyprávět s našimi diváky skrze jednotlivá umělecká díla, která jsou schopna pregnančně definovat rozdíly mezi „černým“ a „bílým“ tu ve formě dramatu, jindy v podobě komedie. V divadle lež neubližuje. Naopak. Pomáhá nám lépe porozumět světu kolem nás. Škoda že účinky lží v našich běžných životech jsou tak ničivé. Ovšem v našich životech neexistují předem dané scénáře, a tak se lze za pravdu prát. Lež se totiž vždycky nakonec provalí. Vždyť má krátké nohy, že?

Na shledanou se s vámi při návštěvách našeho divadla za všechny kolegy těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

Petr Štěpán

Váhy

Narodil jsem se ve znamení Vah
Znamená to snad, že trápit mě má váha?
Přibral jsem, toť pravda, až jde z toho strach
Nad svou vahou váhám – to se Váhám stává
Nebylo by zatěžko snad shodit ze pár kil
Žena má by jistě měla radost
Cvičil bych a běhal, z menu tučné vypustil
Neztratím však s vahou svoji vážnost?
Hubeným se nevěří, říkávala máma
Tlustý, na něm vidět, že se má
Rozhodnutí jednoduché, ale já jsem Váha
Nerozhodný brach
Narozen ve znamení Vah

B | R | N | O
STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

 **MINISTERSTVO
KULTURY**

Partneři divadla

CARent

HEDIN AUTOMOTIVE

ŽSD

ALTA

E.M.S.
ELECTRIC MEDICAL SERVICE S.R.O.

**ŽS
OHLA**

PSK GROUP
DYNAMICKÁ STAVEBNÍ SPOLEČNOST

BRNO AIRPORT

 **TEPLÁRNY
BRNO**

IDPS
INŽENÝRSKÉ, DOPRAVNÍ A POŽARNÍ STAVBY

OKNO STYL
Mezi nebem a zemí. Dokonalá okna.

 ALTA MINERALS

PS BRNO

Kooperativa
VIENNA INSURANCE GROUP

GRADIOR TECH

BUSINESS CENTRE
VIDEŇSKÁ

**HC KOMETA
BRNO**

Carmen Flora
kvetinářství a aranžování

DMB
Dopravní podnik města Brna a.s.

**ZOO
BRNO**

A portrait of Petr Kalousek, a man with glasses and a beard, wearing a dark blazer over a white t-shirt. He is holding a historical document with a portrait of a woman. The background is slightly blurred, showing what appears to be a museum or gallery setting.

Petr Kalousek

Dáváme příběhům pozitivní pokračování

Ztracené/Nalezené domovy, Vystup z řady, Místa křížení či Od traumatu k naději. Vybrané tematické okruhy jednotlivých ročníků festivalu Meeting Brno by všechny dohromady mohly vytvářet pomyslnou osu životního příběhu Nicholase Wintona, neboť každý z nich jistým způsobem odkazuje k jeho činům. Na mimořádné téma „Winton a jeho děti“ se v rozhovoru mimořádně poutavě rozpovídal Petr Kalousek, hráč na bicí nástroje v orchestru našeho divadla, v daném případě však především jeden ze zakladatelů festivalu Meeting Brno.

Meeting Brno se charakterizuje jako multižánrový kulturní festival. Co znamená a v čem spočívá ona kulturní multižánrovost festivalu a s jakou vizí a cílem jste ho v roce 2016 zakládali?

Náš festival se jmenuje právě Meeting z důvodu, že setkávání je a má být základem jakékoliv lidské interakce. Naším mottem je: *Všechno začíná setkáním*. Co se týče umělecké multižánrovosti, věnujeme se divadlu, filmům, výstavám, literatuře, hudbě a diskusím, přičemž jsou vždy spojeny tématem, kde se prolíná historie se současností, a snažíme se mít i dobrý vliv pro budoucnost.

Ke spojení Meeting Brno a Městského divadla Brno nedochází poprvé, ostatně i samo divadlo je založeno na setkávání: v červenci 2021 byl v prostranství za Hudební scénou slavnostně odhalen aktualizovaný pomník Marie Kudeřkové, na což navázala debata s Magdou Vášáryovou na Divadelní dvoraně, a v březnu 2023 přímo v sále zaplněné Hudební scény proběhlo dojemné shledání autora knihy *Schindlerův seznam* Thomase Keneallyho s Olivíí Dabrowskou, která hrála ikonické děvčátko v červeném kabátku ve stejnojmenném filmu Stevena Spielberga. V sobotu 18. října 2025 se Hudební scéna a zdejší světová premiéra muzikálu *Winton* stane díky přispění Meeting Brno dějištěm setkání skutečně mezinárodního – můžeš na základě dosud potvrzených informací prozradit proč?

Myšlenka je relativně jednoduchá a do jisté míry se inspirovat věcmi, které jsme už dělali, ať už velkým rodinným setkáním Löw-Beerů a Tugendhatů v roce 2017, nebo Olivíí Dabrowskou s Thomasem Keneallym a jejich *Schindlerovým seznamem*.

Když jsem se dozvěděl, že budeme uvádět inscenaci *Winton*, pojal jsem nápad oslovit přímo ty, kterých se příběh bezprostředně týká, a pozvat je. V tomto okamžiku máme potvrzenou účast Nicka Wintona mladšího, minimálně tří osob, které sir Nicholas v roce 1939 zachránil svými Kindertransporty, a dalších padesáti lidí z druhé a dalších generací. Věřím, že do premiéry číslo ještě povyroste. (Rozhovor vznikl v polovině září, pozn. aut.) Naším druhým mottem je: *Dáváme příběhům tváře*. Což se snad odehraje i teď – stejně jako v případě *Schindlerova seznamu*, Löw-Beerů a Tugendhatů nebo Marie Kudeřkové nejde jen o historické příběhy z učebnic. Vždy se týkají konkrétních lidí a většinou jsou vlivem výrazných událostí 20. století dramatické a často neveselé. My hledáme pamětníky nebo lidi, kteří mají s těmito příběhy spojitost a dáváme jim pozitivní pokračování, pokud možno. Stejně to, alespoň doufám, bude i v případě srazu tzv. Nickyho rodiny, jak si sami říkají.

Meeting Brno si klade za cíl otevírat důležitá společenská témata, jakým obdivuhodným životním příběhem Nicholase Wintona bezpochyby je. Mohl bys přiblížit a připomenout, proč má stále význam, aby se o něm psaly divadelní hry, natáčely filmy, konaly debaty a vedly rozhovory?

Jeho počín je velmi mimořádný, a ne úplně z důvodu, že by byl jediný, kdo zachránil mnoho lidí židovského původu před koncentráky a téměř jistou smrtí, aniž by vyloženě musel. Ale je výjimečné, že to nikomu neřekl a celý příběh vyplul na povrch v podstatě náhodou o téměř padesát let později. A když už se stal svým činem známým, využíval publicitu k připomínání ostatních lidí, kteří se snažili pomoci v oné

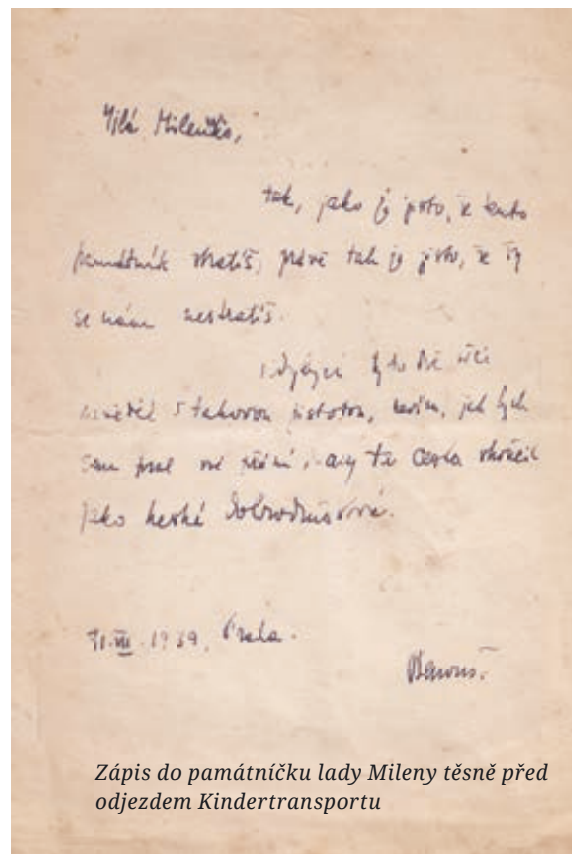
Milena Grenfell-Baines a Petr Kalousek

pro nás naprosto nepředstavitelně děsivé době, respektive v její předtuše, protože tenkrát se nevědělo, co se bude dít. Rodiče, kteří se rozloučili se svými dětmi, netušili, jak se bude situace dál vyvíjet a jestli dělají dobře. Jde o hrdinství všech – Nicholase Wintona, rodičů i dětí. Konkrétním příkladem je příběh sester Fleischmannových, tedy Mileny Grenfell-Baines a Evy Paddock, kdy se devítiletá Milena minimálně po dobu dvoudenní cesty vlakem starala o svou tehdy tříletou sestřičku Evu a netušila, co je v Anglii čeká.

Čin Nicholase Wintona zachycují i české filmy Všichni moji blízcí, Síla lidskosti a Nickyho rodina. Je v plánu, ať už přímo na premiéře, nebo na následné debatě, také účast jejich režiséra Mateje Mináče,

který rozkrytí a zachování Wintonova odkazu zasvětil svou tvůrčí práci?

Matej přijede a taky nám udělil práva k promítnutí desetiminutového filmu od BBC, který je sestříhem jeho Nickyho rodiny a uvedeme ho na nedělní diskusi. A od lady Mileny jsme dostali dosud nikdy neodvysílanou sekvenci záběrů z natáčení pořadu *That's Life!*, čímž si vlastně odbudeme další světovou premiéru. Půjde o záběry z prvního setkání Nicholase Wintona se zachráněnými dětmi v televizním studiu, které zatím nikdo neviděl. Diskusi proložíme i hudebním vystoupením, na kterém zahrají sestry Constanza a Karin Lechner, jejichž otec byl jedním ze zachráněných dětí, a zazpívá dětský pěvecký sbor Bystroušek pod vedením Evy Kalouskové.

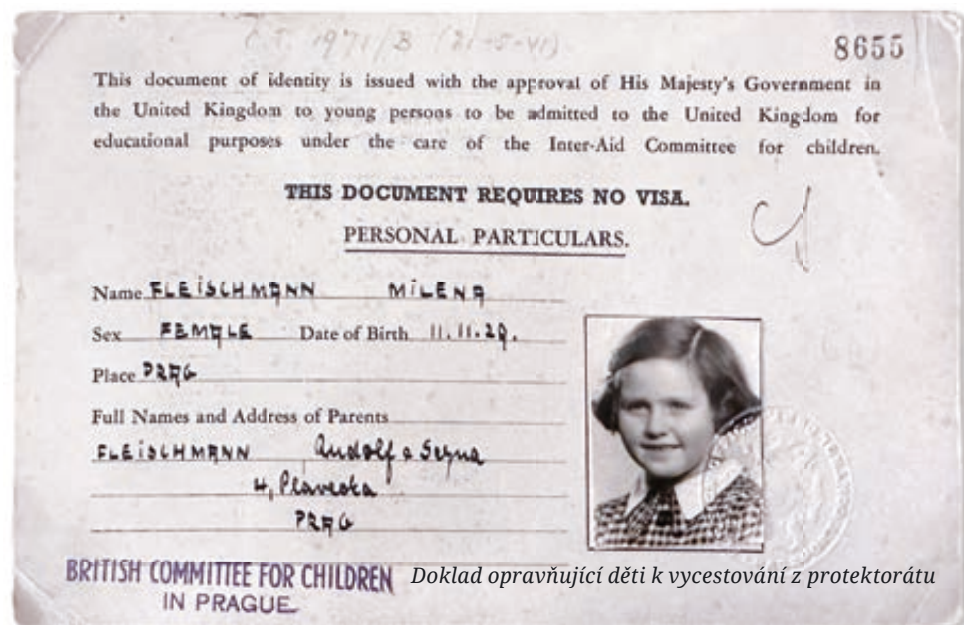
Zápis do památníčku lady Mileny těsně před odjezdem Kindertransportu

Sestry Milena Grenfell-Baines a Eva Paddock, roz. Fleischmann, před odjezdem Kindertransportu

V neděli 19. října v 15.00 hodin se na Hudební scéně za přítomnosti významných hostů uskuteční již zmiňovaná debata na wintonovské téma. Jaký bude kromě filmů a hudby její program a jak se na ni dostat? Nejjednodušší je si na webu Meeting Brno akci najít a zarezervovat, vstup na ni je zdarma, nicméně kapacita je omezena počtem sedadel v divadle. Obsahově kromě promítání filmů na diskusi vystoupí Nick Winton, z první generace Milena Grenfell-Baines, která je stále v neuvěřitelné kondici a má nespočet historek, její neméně vitální sestra Eva Paddock a Alf Dubs, který je dodnes poslancem ve Sněmovně lordů britského parlamentu. Z druhé generace přivítáme dvě dámy, jejichž rodiče pocházeli z Brna a byli jedněmi z dětí ve „Wintonových vla-

cích“. Jsou jimi Anita Grosz, která s Nicholasem Wintonem strávila hodně času v závěru jeho života včetně jeho posledních dní, a Karen Kruger, jejíž maminka byla z rodiny Placzků. Z této rodiny Placzků byl mimo jiné i slavný fyzik Georg Placzek, a ještě dřív Baruch Placzek, vrchní zemský rabín, který chodil pravidelně hrát karty do Augustiniánského kláštera s Gregorem Johannem Mendelem, o jehož výzkumech, které se později staly základem dnešní moderní genetiky, si dopisoval s Charlesem Darwinem. (úsměv) V rámci festivalu se nám taky velmi často stává, což nepovažuji úplně za náhodu, že všechny příběhy se dříve nebo později pospojují. Tady třeba s rodinou Löw-Beer, protože manželkou Barucha Placzka byla Caroline, rozená Löw-Beer. V rámci akce by-

Doklad opravňující děti k vycestování z protektorátu

chom taky rádi zapátrali po příběhu Alana Overtona, který se v Anglii podílel na shánění peněz na Kindertransporty – za každé dítě se platilo padesát liber, což odpovídá dnešním třem tisícům liber. Přijede jeho vnučka, která by byla ráda, kdyby se jejímu dědečkovi věnovala pozornost a vzpomínka. To by mohl být začátek dalšího příběhu. **Aniž bych chtěla předjímat sdělení, která z diskuse vyplynou, zeptám se: Nicholas Winton zdaleka není jen jednou z mnoha historických osobností minulosti z učebnice dějepisu – v čem podle tebe spočívá jeho inspirace pro dnešek?**

On už to řekl sám Nicholas Winton: *Všechno, co není vysloveně nemožné, se dá uskutečnit, jestliže se na to člověk plně zaměří a je rozhodnutý to udělat.* Což ale může být cokoliv. Nemusíme shánět miliony, vypravovat vlaky a posílat stovky lidí do bezpečí. Stejnou hodnotu má, když věnujeme drobné úsilí úvaze, jestli opravdu nemůžeme v jakékoliv nepatřičné nebo nepříjemné situaci vůbec nic udělat a pokusit se ji jakkoli vylepšit – klidně může jít o to, že upeču bábovku pro někoho, kdo dělá něco užitečného.

Všechny ročníky festivalu Meeting Brno včetně letošního jubilejního desátého měly svůj program sestavený v souladu se zvoleným mottem či sjednocujícím tématem pro daný rok – jaké heslo by bylo podle tebe vystihující pro příběh Nicholas Wintona?

Tahle myšlenka taky není z mé hlavy, slyšel jsem ji od Reny Finder, která se před pár lety zúčastnila našeho festivalu jako jedna z osob v transportu, který jako jediný v historii odjel ven z Osvětimi. A to do Brněnce do tzv. Schindlerovy továrny, která mimochodem patřila a znovu patří rodině Löw-Beer. A Rena říkala: *Vždycky se dá něco dělat.*

Možná trochu prvoplánově a zjednodušeně by se Wintonův osud dal shrnout i názvem televizního pořadu, v němž byl jeho skutek poprvé zveřejněn a kde došlo k prvnímu nečekanému setkání Wintona a „jeho dětí“: *That's Life!* – v překladu *To je život!* – a já mockrát děkuji, že se díky tobě neobyčejný život sira Nicholase Wintona podařilo zachytit i prostřednictvím těchto řádků.

Text: Kateřina Vižďová

Noví členové

Lesana Krausková, Jakub Mauer a Nikolaos Natanailidis

Každou sezónu se náš soubor trochu mění, přicházejí nejen nové inscenace, ale také nové posily. Letos jsme mezi sebou přivítali tři mladé kolegy – Lesanu Krauskovou, Jakuba Mauera a Nikolaose Natanailidise. Na jevišti jste je už mohli vidět, ale teď vám je představíme trochu blíže. Kdo jsou, co je baví, co je přivedlo k divadlu, jak o divadle přemýšlejí a čím vás možná překvapí? Na to všechno jsme se jich zeptali v naší herecké anketě.

Na konkurzu do muzikálu Šakaltí léta

Lesana Krausková

Kdo jsi v jedné větě?

Myslím, že jsem celkem veselá holka z malé vesnice.

Činohra, muzikál, tanec, improvizace – kde se cítíš nejvíc doma?

Činohra a improvizace. Muzikál je pro mě spíš výzva, ale činohra je moje srdcovka. Tanec mě baví, ale spíš se koukám na něj, než že bych ho vždy aktivně dělala.

A jaký máš vztah k tanci?

Moc dobrý. Cítím se při něm fajn, i když se lidi často smějí – a to je ta zpětná vazba, kterou nechcete, když se snažíte tančit vážně. (smích) Ale když je to pro pobavení, tak tančím ráda.

Kdybys nebyla herečkou, byla bys...?

Asi veterinářkou. Mám hodně pozitivní vztah ke zvířatům. Nebo bych dělala něco se zahradou a přírodou – klidně zahradnici. Doma i nějaká zvířata máme – kočku, měli jsme i psa, morčata, a dokonce i ptáky. Na vesnici je to normální – „všelico“, jak se říká.

Kdo tě v hereckém životě nejvíc inspiroval nebo ti pomohl?

Studovala jsem hudebně-dramatickou konzervatoř v Bratislavě, pak JAMU. Asi největší inspirací pro mě byli moji pedagogové – pan Štěpán a pan Ondra. A z hereček mě fascinuje Saoirse Ronan – jedna z nejlepších současných hereček, je fantastická.

Proč sis vybrala právě naše divadlo?

Byl to přirozený proces. Působím jak na Slovensku, tak tady a tohle divadlo je pro mě ideální – i lidmi, i polohou, i tou krásnou Moravou, kterou mám ráda.

S kým by ses chtěla potkat na jevišti?

Upřímně, hned na poprvé mě napadlo: s pravdou. Aby vše, co dělám na jevišti, bylo pravdivé. Jinak nemám jedno konkrétní jméno. Každé setkání je pro mě hodnotné a jsem otevřená všemu, co přijde.

Jaký byl tvůj první kontakt s divadlem?

Jako divák to bylo v Banské Bystrici – opera *Ferda Mravenec*. Jako herečka to bylo na základní škole, když jsem napodobovala učitele. To byla strašná legrace, to jsem vlastně hrála poprvé. (smích)

Jaký byl tvůj největší zážitek na jevišti nebo v divadle?

Jednoznačně Broadway – muzikál *Hadestown*. To byl největší zážitek, jaký jsem zatím v divadle měla.

Jakou roli by sis jednou chtěla zahrát?

Nemám vysněnou roli. Spíš chci, aby každá role, kterou dostanu – ať už kladná, nebo záporná –, byla zahráná poctivě a aby měla kvality, za kterými si můžu stát.

Co tě baví mimo divadlo?

Sport, turistika, zahrada, péče o stromy a přírodu.

Jaká je tvoje guilty pleasure?

Chipsy v posteli u seriálu – i když mě pak štve, když sbírám drobký.

Požádala jsi někdy někoho o autogram nebo společnou fotku?

O autogram ne, ale o fotku ano – zpěvák slovenské kapely Billy Barman. Bylo mi osmnáct a strašně jsem to chtěla. (smích)

Co tě spolehlivě dostane do dobré nálady?

Humor, sport a kafe.

Co by o tobě nikdo netipoval?

Že umím být pořádně protivná a nervák. I když – to by občas i možná tipli. (smích) Hodně lidí si myslí, že jsem klidná, ale opak je pravdou. A možná by mi nevěřili, že lezu po skalách, že jsem vlastně docela silná.

Jakub Mauer

Kdo jsi v jedné větě?

Asi úplně ne ten, kdo se na první pohled zdá.

Činohra, muzikál, tanec, improvizace – kde se cítíš nejvíc doma?

Nejbližší je mi muzikál. Já mám divadlo strašně spojené s hudbou, protože hudba je pro mě nositelem emocí. A miluju, když je v muzikálu navíc prostor i pro herectví.

A co tanec? Považuješ se za dobrého tanečníka?

Hele, dobrý tanečník... to nevím, to ať posoudí jiní. Ale nemyslím si, že jsem úplný kopyto. (smích)

Kdybys nebyl herec, byl bys...?

Kuchař nebo profesionální sportovec. Ale spíš kolektivní sporty, třeba basket – ač na to nemám výšku –, tenis, možná i hokej, i když ten jsem hrál jenom na rybníku.

Kdo tě v herectví nejvíc inspiroval nebo ti pomohl?

Inspirovat se nechám hrozně snadno. Když jdu do divadla, hned si všímám herců, jak ke všemu přistupují. Velkou inspirací pro mě byl a je Benedict Cumberbatch – ať už jako Sherlock, nebo v inscenaci *Frankenstein* v londýnském Národním divadle. Jinak mě inspiruje spousta herců, které pozoruji. A pomohlo mi hlavně to, že jsem měl už od malička možnost pracovat s různými režiséry. Bral jsem to jako praxi a školu herectví v jednom.

S Dagmar Krížovou jako Michael v muzikálu Čarodějky z Eastwicku, režie Stanislav Moša

Proč sis vybral právě naše divadlo?

Protože jsem se do něj zamiloval už jako divák. Já jsem byl po představení *Devět křížů* úplně paf a říkal jsem si: „Kdybych tady někdy mohl hrát, tak budu fakt šťastnej.“ A bum – o rok později jsem byl v *Čarodějkách z Eastwicku*. Od začátku jsem tu cítil přátelskou, skoro rodinnou energii. A prostě jsem se zamiloval.

S kým by ses chtěl potkat na jevišti?

Mám to štěstí, že už se mi plno snů splnilo – třeba hrát s Petrem Štěpánem, Alešem Slaninou nebo Zdeňkem Junákem či s Lárym Kolářem, potom Andrejka Zelová, Svetlanka Janotová nebo Kristýnka Daňhelová... Ale kdybych měl říct další, třeba ze zahraničí, tak Aaron Tveit nebo Jeremy Jordan.

Jaký byl tvůj první kontakt s divadlem?

Moje maminka hrála v ochotnickém souboru, takže jsem byl už jako malý na předhlídkách. Pak jsem chodil do ochotnického souboru ve škole. A taky si pamatuji, že jsem viděl *Popelku na ledě*.

Jaký byl zatím tvůj největší zážitek na jevišti?

První děkovačka na Hudební scéně. Stát na jevišti vedle herců, na které jsem se předtím chodil jen dívat, a najednou být součástí toho všeho – to byl pocit naprostého štěstí, vděčnosti a husí kůže.

Jakou roli by sis chtěl jednou zahrát?

Marius v *Bídnicích*. A taky Orfeus v *Hadestownu*. No a třeba v mém oblíbeném *Hamiltonovi* bych si s chutí zahrál úplně cokoliv, i kdyby to byl jen malý part. To jsou muzikály, kde by člověku stačilo být i jen technikem, hlavně aby byl u toho.

Co tě baví mimo divadlo?

Sport a hudba, ta je velkou součástí mého života. Rád trávím čas s rodinou a kamarády, ideálně u nějaké aktivity – deskovky, koncert, bowling. A vaření, to je moje terapie. Většinou si najdu recept, ale nakonec stejně jedu podle intuice a upravuju to podle sebe.

Jaká je tvoje guilty pleasure?

Herecky? Záporáci! Strašně jsem si přál hrát zlouna a teď si to plním ve *Wintonovi*. A osobně? Jídlo – konkrétně poe rolka v POE POE. Když mám špatnej den, jdu si pro poe rolku.

Požádal jsi někdy někoho o autogram?

Jo, Vojtů Dyka a Dana Bártu. A dokonce jsem napsal Rachel Zegler, když jsem ji viděl v *Evitě* v Londýně – chtěl jsem ji pozvat na kafe. Neodpověděla. (smích)

Co tě spolehlivě dostane do dobré nálady?

Hudba. To je můj safe space. A taky když si s někým povídám a zjistím, že jsme na stejné vlně – v tu chvíli se cítím opravdu dobře.

Co by o tobě nikdo netipoval?

Že jsem závodně hrál basket. A že umím být fakt extrovert – ale jenom mezi lidmi, se kterými se cítím bezpečně. Jinak na první dobrou působím spíš jako tichý kluk.

Nikolaos Natanailidis

Kdo jsi v jedné větě?

Impulzivní, hravý – ještě asi klučina s řeckými kořeny.

A odkud přišlo tvé příjmení?

Moje rodina pochází z Řecka. Do Česka se dostali prarodiče s tetou během občanské války. Moje teta Karin byla dokonce odebrána od rodiny a když válka skončila, už jí nechtěli vrátit řecké občanství, takže tu musela zůstat.

Činohra, muzikál, tanec, improvizace – kde se cítíš nejvíc doma?

Záleží, jak se vyspím, ale asi bych řekl, že v činohře. Muzikál mám rád, ale tam musím pořád makat, abych se necítil svázaný choreografií a technikou.

A jaký máš vztah k tanci?

Na konzervatoři jsme měli dva roky balet a pak i street dance, takže základy mám. Baví mě to, i když nevím, jestli to baví i diváky. (smích)

Kdybys nebyl hercem, čím bys byl?

Moje maminka vždycky chtěla, abych byl plastický chirurg. Já sám jsem zvažoval přírodovědné lyceum, protože mě bavila biologie a chemie.

Kdo tě v hereckém životě nejvíc inspiroval?

Můj táta – byl ke mně kritický a to mě posouvalo. A taky Eva Novotná, výborná učitelka i herečka, která mě inspirovala a dokázala mě na jevišti uvolnit.

Proč sis vybral právě naše divadlo?

Byla to vlastně náhoda – na konkurz k *Čarodějkám* mě dotlačila tehdejší přítelkyně, byli jsme ve stejný den, podporovali se navzájem a vyšlo to. Předtím jsem tu viděl například *Žitkovské bohyně* a to bylo super.

S kým by ses chtěl potkat na jevišti?

Asi bych měl říct nějaké slavné osobnosti, že? Ale já bych si přál potkat se na jevišti se svými bývalými spolužáky z konzervatoře. Myslím, že ta energie by tam pořád skvěle fungovala.

Jaký byl tvůj první kontakt s divadlem?

Já to znám spíše z vyprávění, ale na zá-

Se Stanislavem Slovákem v lyrickém dramatu *Manon Lescaut*, režie Stanislav Moša

kladní škole mě oslovil režisér ochotnického divadla. A ještě dřív jsem si doma hrával s loutkovým divadlem.

Jaký byl zatím tvůj největší zážitek na jevišti?

Paradoxně bez diváků. Jednou jsme s kamarády ukradli hasicí přístroj, pustili ho a celé jeviště zahalil kouř. Uklízelo se to pak hodně dlouho. (smích)

Jakou roli by sis jednou chtěl zahrát?

Nedávno jsem viděl na Instagramu reel, kde byla jedna scéna Říši Pekárka a Petra Štěpána z inscenace *Prachy!*. To mě nadchlo, tam bych si sebe dokázal představit. Ale kromě *Revizora* nic vysněného nemám, obvykle se nechávám rád překvapovat.

Co tě baví mimo divadlo?

Hudba, kterou nahrávám, jezdím na skejtu, i když se to panu řediteli moc nezdá a apeloval na mě, ať jezdím opatrně. (smích) Dělam tricking, což je taková gymnastika s otočkami, to mě taky hodně baví, a samozřejmě počítačové hry.

Jaká je tvoje guilty pleasure?

Hraji jednu takovou mobilní hru, asi už osm let, je to takový skejt na mobilu a mám to vyložené jako multitaskingovou aktivitu. Když nad něčím přemýšlím, tu hru si pustím a dokážu se u toho uvolnit klidně i na několik hodin.

Požádal jsi někdy někoho o autogram?

Nikdy. Jako dítě jsem ale úplně zbožňoval Michaela Jacksona – jeho siluetu jsem měl dokonce i na stěně v pokoji a byl by to asi jediný člověk, se kterým bych se opravdu chtěl vyfotit.

Co tě spolehlivě dostane do dobré nálady?

Nemám vyložené recept. Je to mindset – spíš než abych se z něčeho „zvedal“, jdu do všeho už s dobrou náladou.

Co by o tobě nikdo netipoval?

Že mám třetí bradavku. (smích)

Text: Luboš Goby

Petra Štěpána v roli Melodyho a Kristýnu Daňhelovou jako jeho dceru Sárú vedla režijně Hana Burešová

Záříjová premiéra hry Eugena O'Neilla *Tak trochu básník* byla návratem tohoto dramatu na česká jeviště po padesáti letech. Tomáš Kačer, který pro nás „Básníka“ nově přeložil, zprostředkoval i vznik zamyšlení Roberta M. Dowlinga nad tímto jedinečným textem. Dowling, zásadní postava světové o'neillologie, autor oceňovaného životopisu *Eugene O'Neill: život o čtyřech jednáních* (2014), napsal svou úvahu o „Básníkovi“ exkluzivně pro Dokořán. S velkým potěšením ji publikujeme, a to i přesto, že Dowlingovo čtení hry se s výkladem naší inscenace v řadě míst rozchází. Avšak život je pestrost a divadelní život obzvlášť.

Text: Jan Šotkovský

Ač byl jsem s nimi, nepatřil jsem k nim Robert M. Dowling

Eugene O'Neill napsal první verzi hry *Tak trochu básník* pod pracovním názvem *The Hair of the Dog* (doslova *Psí chlup*, přeneseně *Vyproštovák*, pozn. překl.) na začátku roku 1936, ale dokončil ji až v roce 1942. Bylo to těsně po vstupu Spojených států do druhé světové války a krvavá lázeň, která následovala, měla hluboký dopad na O'Neillovu schopnost psát. Irskému dramatikovi Seanu

O'Caseymu si postěžoval: „Od Pearl Harboru jsem udělal jedinou věc: přepsal jsem jednu z her svého Cyklu, *Tak trochu básník*. Mimochodem jde o irskou hru, ačkoli se odehrává v Nové Anglii v roce 1828.“

Tak trochu básník je hra pozoruhodná tím, že jde o jedinou dokončenou hru z jeho plánovaného historického Cyklu jedenácti celovečerních her s názvem *Příběh vlastníků*,

kteří se sami vyvlastnili. Po celý dospělý život měl O'Neill pocit, že Spojené státy jsou natolik posedlé materialismem, že ztratily duchovní naplnění a osobní radost. Vůdčí téma Cyklu, který měl sledovat vývoj jedné americké rodiny od revoluce až po velkou hospodářskou krizi, vychází z biblického verše, který podle O'Neillů shrnuje americké dějiny v celé šíři: „Jaký prospěch bude mít člověk, získá-li celý svět, ale svůj život ztratí?“ (Matouš 16:26)

Tak trochu básník, jedno z O'Neillových pozdních mistrovských děl, se dočkal posmrtné premiéry dne 19. března 1957 v Královském dramatickém divadle ve Stockholmu. Ambiciózní hra o čtyřech dějstvích obsahuje celou škálu typických O'Neillových témat, jako je duchovní bankrot stojící v pozadí šílené honby za americkým snem, obětování duše kvůli bohatství a společenskému postavení, etnický střet mezi irskými Američany a Yankeei z Nové Anglie a vyhrocený mezigenerační konflikt. Hlavním tématem jsou však přetvářka a masky, které zakrývají naše skutečné já, a děsivá možnost, že ve skutečnosti žádné „naše skutečné já“ ani neexistuje. *Tak trochu básník* je tedy – stejně jako v téže době vzniklá hra *Ledař přichází* – pojednáním o životodárné síle klamných snů. Divadelní kritik T. E. Kalem shrnul O'Neillovo poselství do jednoduché věty: „Život v iluzích je neodpuštělný, ale život bez iluzí nenesitelný.“

O'Neill jednou řekl svému synovi, že „více než cokoli jiného mě charakterizuje skutečnost, že jsem Ir“. Také, ve zjevném rozporu s tímto svým tvrzením, se vyznal, že „souboj morálních sil v kulisách Nové Anglie je mně jako umělci nejbližší“. *Tak trochu básník* tato dvě zdánlivě neslučitelná tvrzení smiřuje lépe než kterákoli jiná jeho hra. O'Neill si svůj historický Cyklus představoval jako mapování vývoje novoanglické rodiny Harfordů od roku 1775 do roku 1930, jako alegorii amerických dějin. Chtěl – svými slovy – postihnout „vývoj psychologických charakteristik v souvislosti s měnící se dobou, ukázat, jak železnice a krachy na burze proměnily lidské životy“. Rok 1828, kdy se

děj odehrává, je rokem, kdy Andrew Jackson v prezidentských volbách porazil úřadujícího kandidáta Johna Quincyho Adamse. Toto prezidentské klání se významně zapsalo do kulturní historie tím, že Jackson byl synem chudého Ira, zatímco Adams se narodil do jedné z nejvýznamnějších rodin v Massachusetts; ústředním konfliktem hry je tedy větší snaha irských přistěhovalců získat podíl na americkém snu v doméně ovládané novoanglickou honorací.

Než započal děj hry *Tak trochu básník*, O'Neillův irský antihrdina Cornelius „Con“ Melody, jeho žena Nora a dcera Sára emigrovali do Massachusetts. Melody, nenapravitelný a hulvátský alkoholik, se zde nechal napálit a koupil hospodu, která měla stát u očekávané dostavníkové trati. Trať však nikdy nebyla vybudována a hospoda zchátrala. Melody, bývalý major britské armády ve španělské válce za nezávislost (1808–1814), si pompézně obléká vojenskou uniformu jako symbol své někdejší slávy a recituje romantickou poezii, zatímco nařiká nad svým nuzným osudem. Hraje si na aristokrata – což je podvod svého druhu, protože ve skutečnosti je synem irského „šejdíře“ –, s oblibou pózuje před zrcadlem a recituje verše z *Childe Haroldovy pouti* romantického básníka lorda Byrona, aby potěšil svou raněnou hrdost:

Já neměl svět rád; svět neměl rád mne.
Já nevím, co je pochlebovat davu;
při uctívání lůzy jsem vzkrýl „ne!“,
nesmál se na toho, kdo nebyl v právu
a mezi chátrou nehledal jsem slávu.
Když všichni jásali, já nebyl ozvěnou –
ač byl jsem s nimi, nepatřil jsem k nim...

Společensky vzato Melody usiluje o uznání od Yankeeů z vyšší vrstvy Nové Anglie; v ideologické rovině chce zbavit občanských práv irskou „chátrou“, jejíž členové jsou jeho jedinými společníky; psychologicky je rozpolcený, neboť na jedné straně je synem irského majitele venkovské putyky a na druhé je hrdým a vzdělaným vojenským důstojníkem. Melody je tak hluboce zmučenou duší, mužem, který žil život tak, jak ho prožil jeho

tvůrce: „Ač byl jsem s nimi, nepatřil jsem k nim.“ Na konci hry už Melody jako irský přistěhovelec v Americe nemůže své dceři Sáře nabídnout žádné vyhlídky, protože je s ním konec: „Finito – nemám budoucnost, jen minulost.“

Melody je archetypální postavou „na pomezí“, která se ocitá mezi obyvateli Nové Anglie, po jejichž postavení touží, a přistěhovaleckými rolníky, jimiž navenek pohrdá, ale uvnitř jim závidí. Čtyři scény, v nichž Melody před zrcadlem recituje verše z Byronovy básně, slouží k zesměšnění jeho absurdní pózy, ale také zdůrazňují tragickou realitu Ira, který žije ve společnosti, do níž duchovně nenáleží. V první z těchto scén je jeho „představení“ přerušeno jeho pohrdavou dcerou Sárou, ve druhé yankeeskou vetřelkyní Deborou Harfordovou, ve třetí právníkem rodiny Harfordových Nicholasem Gadsbym – a nakonec je zesměšněno jím samým, když ve finále hry stojí před zrcadlem a jeho irské vesnické já se sarkasticky a pohrdavě šklebí někdejšímu vyprázdněnému předstírání „majora Melodyho“.

Tak trochu básník je tragédie... ale čím vlastně? Svým způsobem Melodyho, jistě, i když jeho nahrazení „majora“ méně okázalým „Conem“ mu může být i ku prospěchu – a jeho žena Nora přese všechno utrpení zřejmě hodně získá tím, že její manžel klesne na její společenskou úroveň, tedy úroveň irských sedláků. Možná nejtragičtější postavou je tedy Melodyho dcera Sára, jelikož má nejvíce co ztratit. Na konci Sára přijde o všechny iluze, které jí prve poskytoval otec; a stejně jako O'Neill si uvědomí, jak se stala závislou na otcových nespelnitelných snech a jak zničující byla ztráta, když konečně nahlédla za jeho masku. Avšak jako jedna z nejsilnějších ženských postav v O'Neillově díle si Sára Melodyová sama osvojí otcův bláhový sen a v dramatu *Vznešenější sídla*, volném „pokračování“ hry *Tak trochu básník*, jej okázale, byť s tragickými následky, přijme za svého.

Přeložil Tomáš Kačer. Citace z Byronovy básně v překladu Břetislava Hodka.

Vernisáže 15. září 2025 na Činoherní a Hudební scéně

Jeden den, dvě vernisáže, desítky vystavených děl. 15. září zahájil Stanislav Moša hned dvě nové výstavy – v Galerii jefa Kratochvila ve foyer Činoherní scény obdivují

návštěvníci kostýmní návrhy Andrey Kučerové a ve foyer Hudební scény hostíme výstavu plastik sochaře Jaromíra Garguláka.

Pozvánka

Mezi zkouškami na muzikál *Winton* se „kluk z plakátu“ Marco Salvadori pečlivě věnuje přípravám svého prvního sólového koncertu.

Daniel Kyzlink, Luděk Kašparovský:

světová premiéra

WINTON příběh záchrany 669 dětských životů

„Všechno, co není vysloveně nemožné, se dá uskutečnit, jestliže se na to člověk plně zaměří a je rozhodnutý to udělat.“ Všeříkající citát Nicholase Wintona naplňuje podstatu jeho života, jenž zasvětil pomoci druhým. O hrdinské záchraně 669 dětí sám skromně nikdy nemluvil, o to větší ctí nám je jeho neobyčejný život zachytit na našem jevišti v novém hudebním opusu.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: D. Rymeš nebo M. Salvadori, M. Krajčová nebo L. Krausková, J. Daniel nebo M. Mihál, L. Janota nebo R. Jícha, J. Gazdíková nebo M. Matějová a další.

Kateřina Tučková, Dodo Gombár:

BÍLÁ VODA dramatisace románu o ženách, víře a zlu

Bílá Voda je zapomenutá vesnice v horách, která dala název stejnojmenné knize i inscenaci, jež však rozhodně navzdory stažení z našeho repertoáru nikdy zapomenuta nebude! A stejně tak díky ní nebude zapomenut ani zatím opomíjený úsek českých dějin pojednávající o historii ženských řeholních řádů za komunistické totality a místě žen v katolické církvi.

Režie: Dodo Gombár

Hrají: L. Janíková, M. Sedláčková, R. Coufalová, D. Hofmanová, D. Velčická, P. Vitázková, M. Krajčová, E. Kubálková, E. Hladilová a další.

Alan Zachary, Michael Weiner, Austin Winsberg:

PRVNÍ RANDE muzikálová komedie o krizi mezilidských vztahů

„Co když se dnes tvá pravá láska objeví?“ S oním nevysloveným přáním se na schůzce naslepo potká nezkušený a nesmělý Aaron a až moc zkušená a tím víc skeptická Casey. Na náladě jim nepřidají ani příbuzní a kamarádi nebo dohledané příspěvky z Facebooku. Jakmile ale všechny své předsudky v hlavě vypnou, spustí se před vašimi očima prvotřídní muzikálové rande!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: D. Rymeš, E. Hladilová, A. Slanina, S. Janotová, D. Vitázek, V. Matušová nebo A. Zelová a K. Pekar.

William Shakespeare:

HAMLET ANEB HÁDALA SE DUŠE S TĚLEM

nesmrtelná tragédie o hledání odpovědí

Režisérovo rozhodnutí rozdělit při inscenování slavné Shakespearovy hry repliky titulní postavy mezi dva herce se po přečtení anotace může jevit veskrze odvážně, po zhlédnutí představení se ale potvrdí jako veskrze geniální. Vždyť co jiného (nejen) prince Hamleta trápí než tragický rozpor mezi jeho mozkem a srdcem, jež se zde setkávají v jedinečném dialogu.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: M. Isteník, M. Mihál, P. Štěpán, P. Halberstadt, A. Antalová, V. Skála, K. Pekar, E. Hladilová, D. Rymeš, R. Širila, J. Brožek a další.

PROGRAM ŘÍJEN

PROGRAM LISTOPAD

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

ST	1.10. 19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	R2025
ČT	2.10. 19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	Z2025
PÁ	3.10. 19.00	Bílá Voda	
SO	4.10. 19.00	Až na ten konec dobrý	
NE	5.10. 18.00	Až na ten konec dobrý	
PO	6.10. 18.00	Až na ten konec dobrý	
ÚT	7.10. 19.00	Tak trochu básník	A2
ST	8.10. 19.00	Tak trochu básník	AB3
ČT	9.10. 19.00	Tak trochu básník	AB4
PÁ	10.10. 19.00	Tak trochu básník	C5
SO	11.10. 19.00	Osmyčky	
NE	12.10. 18.00	Osmyčky	
PO	13.10. 19.00	Tak trochu básník	A1
ÚT	14.10. 19.00	Tak trochu básník	C2
ST	15.10. 19.00	Hra, která se zvrtila	V2025
ČT	16.10. 19.00	Hra, která se zvrtila	T2025
PÁ	17.10. 19.00	Hra, která se zvrtila	X2025
NE	19.10. 18.00	Otec	
PO	20.10. 19.00	Bylo nás pět	
ÚT	21.10. 18.00	Bylo nás pět	
ST	22.10. 19.00	Prachy!	
PÁ	24.10. 19.00	Ocelové magnolie	
SO	25.10. 18.00	Ocelové magnolie	
NE	26.10. 19.00	První rande	
PÁ	31.10. 14.00	Lazebník sevillský	
PÁ	31.10. 19.00	Lazebník sevillský	A5

ST	1.10. 19.00	Devět křížů	
ČT	2.10. 18.00	Devět křížů	
PÁ	3.10. 19.00	Devět křížů	
SO	4.10. 14.00	Devět křížů	
SO	4.10. 18.00	Devět křížů	
NE	5.10. 14.00	Devět křížů	
NE	5.10. 18.00	Devět křížů	
PÁ	17.10. 14.00	Winton	
PÁ	17.10. 19.00	Winton	A5/AB5
SO	18.10. 19.00	Winton	P
NE	19.10. 19.00	Winton	D/E7
PO	20.10. 18.00	Winton	SP
ÚT	21.10. 19.00	Winton	A2/AB2
ST	22.10. 19.00	Winton	
ČT	23.10. 19.00	Winton	C4
PÁ	24.10. 19.00	Winton	C5/E5
SO	25.10. 19.00	Winton	A6/AB6
NE	26.10. 18.00	Winton	
PO	27.10. 19.00	Winton	A1/AB1
ÚT	28.10. 14.00	Winton	
ÚT	28.10. 19.00	Winton	C2/E2
ST	29.10. 19.00	Winton	A3/AB3
ČT	30.10. 19.00	Winton	A4/AB4
PÁ	31.10. 18.00	Winton	

Devět křížů

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

SO	1.11. 19.00	Lazebník sevillský	P
NE	2.11. 19.00	Lazebník sevillský	D
ÚT	4.11. 19.00	Lazebník sevillský	AB2
ST	5.11. 19.00	První rande	
ČT	6.11. 18.00	Prachy!	zadáno
PÁ	7.11. 19.00	Tak trochu básník	AB5
SO	8.11. 19.00	Tak trochu básník	A6
NE	9.11. 19.00	Hra, která se zvrtila	A2025
PO	10.11. 19.00	Hra, která se zvrtila	M2025
ÚT	11.11. 18.00	Prachy!	zadáno
ČT	13.11. 18.00	Prachy!	zadáno
PÁ	14.11. 19.00	Lazebník sevillský	E5
SO	15.11. 19.00	Lazebník sevillský	AB6
NE	16.11. 19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
PO	17.11. 18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
ÚT	18.11. 18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
ST	19.11. 19.00	Lazebník sevillský	AB3
ČT	20.11. 18.00	Lazebník sevillský	SP
PÁ	21.11. 18.00	Bílá Voda	
SO	22.11. 19.00	Otec	
NE	23.11. 18.00	Vrahčák a anděl	
PO	24.11. 19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	X2025
ÚT	25.11. 19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	T2025
ST	26.11. 19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	V2025
ČT	27.11. 19.00	Až na ten konec dobrý	zadáno
PÁ	28.11. 18.00	Až na ten konec dobrý	
SO	29.11. 19.00	Sám na dva šéfy	
NE	30.11. 18.00	Sám na dva šéfy	

Derniéra

NE	2.11. 18.00	Monty Python's Spamalot	
PO	3.11. 19.00	Monty Python's Spamalot	
ÚT	4.11. 18.00	Monty Python's Spamalot	
ST	5.11. 19.00	Monty Python's Spamalot	
PÁ	7.11. 19.00	Šakalí léta	zadáno
SO	8.11. 14.00	Šakalí léta	
SO	8.11. 18.00	Šakalí léta	
NE	9.11. 14.00	Šakalí léta	
NE	9.11. 18.00	Šakalí léta	
ÚT	11.11. 19.00	Čarodějky z Eastwicku	
ST	12.11. 19.00	Čarodějky z Eastwicku	
ČT	13.11. 19.00	Čarodějky z Eastwicku	zadáno
PÁ	14.11. 18.00	Čarodějky z Eastwicku	
SO	15.11. 14.00	Čarodějky z Eastwicku	
SO	15.11. 18.00	Čarodějky z Eastwicku	
NE	16.11. 19.00	Manon Lescaut	
PO	17.11. 18.00	Manon Lescaut	PP1/PP2
ÚT	18.11. 18.00	Manon Lescaut	PPP/P18
ČT	20.11. 18.00	The Addams Family	
PÁ	21.11. 19.00	The Addams Family	
SO	22.11. 14.00	The Addams Family	
SO	22.11. 18.00	The Addams Family	
NE	23.11. 14.00	The Addams Family	
NE	23.11. 18.00	The Addams Family	
PO	24.11. 19.00	The Addams Family	
ÚT	25.11. 18.30	The Addams Family	zadáno
ST	26.11. 18.30	The Addams Family	zadáno
PÁ	28.11. 19.00	Šakalí léta	zadáno
SO	29.11. 14.00	Šakalí léta	
SO	29.11. 18.00	Šakalí léta	
NE	30.11. 19.00	Šakalí léta	zadáno

Veřejná generálka Premiéra

John Du Prez, Eric Idle:

MONTY PYTHON'S SPAMALOT bláznivá muzikálová komedie podle Monty Pythonů

Spamalot je podivuhodný divadelní útvar, který je díky obdivuhodným hereckým výkonům ve všech roztočivých postavách a postavičkách onoho rozdováděného balábile nejenom pravověrnými fanoušky britské komediální skupiny Monty Python adorován a vynášen až do nebes. Že daná anotace není vůbec přehnaná, se sami nejlépe přesvědčíte v listopadu na Hudební scéně!

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: P. Štěpán nebo L. Vlček, A. Zelová nebo H. Holišová, O. Halámek nebo J. Brožek, D. Rymeš nebo M. Salvadori, O. Studénka nebo D. Vitázek, L. Janota nebo A. Slanina a další.

Vítězslav Nezval:

MANON LESCAUT lyrické drama v hudebním hávu

Umřít pro krásu je v oné nádherné jevištní básni souzeno jejím ústředním hrdinům – po lásce, obdivu a přepychu toužící Manon a jejímu Rytíři des Grieux, jenž k vlastní smůle touží pouze po své Manon, která však naneštěstí pro všechny zúčastněné není ani zdaleka jen jeho. Nikdy však nezemrou nesmrtelné verše hereckým ztvárněním povýšené na skutečný skvost.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: B. Slaninová, M. Mihál, M. Salvadori, P. Bořecký, L. Janíková, P. Halberstadt, J. Valeš, D. Velčická, J. Mauer, A. Novotný, S. Slovák, N. Natanailidis, D. Vitázek a P. Földeši.

Andrew Lipa, Marshall Brickman, Rick Elice:

THE ADDAMS FAMILY hororová muzikálová komedie

Roztomile hrůzostrašná komedie zastupuje rodinný typ hudebního divadla se skvělou muzikou a inteligentním humorem založeném na slovních hříčkách a nadsázce. Bizarní Addamsovi jsou protikladem typické americké rodiny Beinekeových, jejichž setkání, k němuž dojde přičiněním jejich zamilovaných dětí, ale všem „normálním“ lidem nalije čistého hořkosladkého vína.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: J. Daniel nebo A. Novotný nebo A. Kaňák, S. Janotová nebo T. Navrátilová nebo A. Zelová, E. Mertová nebo K. Ondrušková, T. Sagher nebo O. Smysl, M. Matějová nebo E. Studénková a další.

Florian Zeller:

OTEC tragická fraška

Ačkoliv je děj jímavé inscenace zasazen do bytu jedné pařížské rodiny, mohl by se odehrávat v jakékoliv jiné domácnosti kdekoli na světě, neboť téma Alzheimerovy choroby se může bez varování nebezpečně zblízka dotknout kohokoliv z nás. I proto je dojemná i úsměvná sonda do života ve své paměti se ztrácejícího otce Andrého zdrojem nezapomenutelného zážitku.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: J. Mazák, A. Antalová, M. Němec, K. Daňhelová, V. Skála, E. Jedličková a T. Marko.

Osobnosti MdB doporučují...

Sedm jednou ranou

Andrey Kučerové

1. Film

Pro mě je nezapomenutelný film britského režiséra Petera Greenawaye *Kuchař, zloděj, jeho žena a její milenec* z roku 1989. Viděla jsem jej v době svého dospívání v Kině Art, kam jsme chodili na staré i nové filmy, které se do běžné distribuce nedostaly. O filmu jsem předem nic nevěděla a byl pro mě naprostým zjevením. To, co dělá tenhle film výjimečným – kromě skvělých herců Helen Mirren a Tima Rotha –, je vizuální stránka dobarvená hudbou. Režisér, sám výtvarník, se inspiroval díly slavných malířů, především holandských mistrů, a tak tuhle bláznivou a krvavou zápletku předvádí jako sled výtvarně tak dokonale zpracovaných obrazů, že na ten zážitek dodnes nemůžu zapomenout.

2. Divadlo

Z poslední návštěvy Londýna mám tři báječné divadelní zážitky. Muzikál *Podivuhodný případ Benjamina Buttona*. Viděla jsem i původní film s Bradem Pittem a Cate Blanchett a zaujal mě. Ale tohle muzikálové zpracování film v mnohém předčilo. Skvělá hudba, režie, výtvarné pojetí a především vynikající herci, kteří jsou všichni zároveň muzikanti. Každý zpívá, tančí a současně hraje na nějaký hudební nástroj, své role mění pouze drobnou změnou v kostýmu, aniž by opustili jeviště, a tomu všemu vévodí hlavní hrdina, který je typově skvěle obsazený a herecky naprosto dokonalý. Celé to představení je okouzující.

Představení *COME ALIVE!* inspirované filmem *Největší showman* je velkolepý cirkus a úžasná podívaná. Zážitek začíná před šapitó přivítáním sklenkou sektu, pokračuje v sále skvělými výkony, obrovskou energií a radostnou náladou, kterou účinkující přenášejí na diváky. O pauze a po skončení představení si můžete ve foyer prohlédnout instalace s artefakty z divadelního zákulisí za doprovodu hudby, která svádí k tanci – alespoň já jsem po tom zážitku měla tak skvělou náladu, že jsem se při odchodu ta nečinnému pohupování neubránila.

V neposlední řadě mě pobavila komedie *Dracula*, která je vtipnou parodií na hororový příběh o hraběti Draculovi. Přípravou první české verze se náš realizační tým pod vedením Stana Slovákova právě usilovně zabývá a výsledek budete moci vidět od prosince na naší Činoherní scéně.

3. Výtvarné umění

V oblasti výtvarného umění mám vícero oblíbených období a stylů. Jedním z nich je art deco, styl, který kombinuje prvky secese, kubismu a futurismu, od jehož vzniku uplynulo 100 let. K tomuto výročí vznikla výstava *Art Déco* v Palazzo Reale v Miláně, kterou jsem si nenechala ujít. Expozice obsahuje ukázky italského malířství, sochařství, architektury, užitého umění a oděvů z tohoto období, je skvěle koncipovaná, každý výstavní sál je výtvarným počinem sám o sobě, takže to byl pro mě nádherný zážitek.

4. Výstava

Návštěvu Milána jsem spolu se svou dcerou využila k prohlídce další výstavy – *Giorgio Armani Privé 2005–2025*. Jde o výstavu, kterou kurátorsky připravil samotný Giorgio Armani, aby představil své haute couture kreace společenských oděvů a doplňků. Výstava ukazuje prostřednictvím 150 modelů, s použitím luxusních látek a propracovaných ručních výšivek, dvě desetiletí práce tohoto návrháře. Armani sice není mým nejoblíbenějším návrhářem, ale jeho promyšlená práce s materiálem a střihem je obdivuhodná. Pro některé modely jsou přímo

vytvořené dezény látek a navazující vzory výšivek z kovových nití a korálek. Ta možnost vidět jednotlivé modely zblízka a moct prostudovat, jak je to střihově vymyšlené, je k nezaplacení.

5. Oblíbené místo

Mým nejmilejším místem je chalupa rodičů a její okolí na Vysočině. Prožila jsem tam každý víkend a prázdniny svého dětství, dětství své dcery a pořád se tam ráda vracím. Miluju ten klid, zpívající potůček, barevný západ slunce a nekonečný obzor. Je tam krásně v každém ročním období.

6. Zahraničí

V zahraničí mám dvě oblíbená místa spojená s prací: slovinskou Lublaň, kde jsem spolupracovala na pěti inscenacích a už při prvním pobytu mě to město okouzlo. Ač je to město ve středozemí, má uvolněnou atmosféru jako přímořská města v Itálii. Plno kaváren se zahrádkami, skvělé restaurace, promenáda kolem řeky, parky, impozantní architektura, bohatá nabídka kulturních akcí a Slovinci, kteří jsou nám povahou velmi podobní, to vše dělá z tohoto města báječné místo pro život.

Ve Švýcarsku u jezera Walensee připravujeme s naším českým týmem novou open air inscenaci téměř každé dva roky a já vždycky když přijedu v tom roce poprvé, uvidím jezero a nad ním ty vysoké hory, připadám si jako doma. Každodenní ranní plavání v jezeře a dechberoucí výhledy z vrcholků hor jsou zážitky, které se neomrzí.

7. Příroda

Kontakt s přírodou je pro mě nepostradatelný. Když si potřebuju vyčistit hlavu, chodím na procházky do lesů kolem Brna, jsem schopná dlouhé minuty sedět na břehu řeky, koukat do vody a poslouchat, to mě uklidňuje a zároveň nabíjí. Kromě toho miluju kytky, baví mě, jak rostou a mění se, ráda se o ně starám nebo je jen tak pozoruju, takže mám v ateliéru takovou malou džungli a je mi tam krásně.

Text: Andrea Kučerová

Alois Liškutín, Pavel Kunert a Josef Jurásek v komedii *Lakomec* z roku 1987, režie Stanislav Moša

„Pán nám ztratil truhličku, jakou měla barvičku?“

Smích je bohudík nakažlivý. Na rozdíl od trápení a špatné nálady dovede posílit imunitu, ulevit od stresu a zůstává tím nejčistším projevem radosti. Dosáhnout opravdového poctivého smíchu však není jen tak a schopnost ho vyvolat se stala skutečným uměním.

Divadelní sezóna je už v plném proudu a společně s měsícem říjnem nám do klína vítr zavál nejen pestrobarevné listí a lesklé kaštiny, ale také další inscenaci z našeho divadelního archivu. Tento titul je se smíchem spojený jako málokterý, a proto je dobře, že si na něj přivoláme vzpomínku právě teď, v podzimních dnech plných nachlazení, ve kterých je smích či alespoň lehké pousmání tím nejlepším lékem.

Doufejme, že není těžké uhodnout, že řeč bude právě o Molièrově *Lakomci* – vždyť

kde jinde u nás hledat ten nejpříjemnější divácký smích. A ani o režisérovi nemůže být pochyb. Za oběma inscenacemi *Lakomec* v našem divadle totiž nestojí nikdo jiný než náš současný ředitel Stanislav Moša. Ohlédnutí za uváděním tohoto titulu je tedy druhým zastavením na cestě k oslavám jeho významného jubilea.

První nastudování této hry režíroval Moša už v roce 1987 a jeho premiéra byla, i podle dobových ohlasů, doprovázená jak jinak než hlasitým smíchem. V této době nejmladší

člen režisérského týmu DbM se i podle recenzenta Víta Závodského pokusil „napadnout deformovaný svět měšťáka takřkajíc z jiné střelecké pozice“. Byl si vědom, že Molièrův text je potřeba interpretovat srozumitelnou jevištní řečí. Základní stavební jednotkou se staly gagy, humornost a směšnost se zde rodila z kontrastu mezi textem a jeho jevištní interpretací, jindy zase z doslovné a ilustrativní interpretace dialogů. Namísto statickosti tak ovládla jeviště dynamičnost.

V titulní úloze se divákům představil Pavel Kunert (1930–2018). Od roku 1963 až do roku 2010 byl stálým členem tehdejšího Divadla bratří Mrštíků, kam přešel z Divadla Julia Fučíka dvě sezóny před fúzí těchto souborů. Stal se tak jakýmsi individuálním předvojem. Na rozdíl od Harpagona nehromadil Kunert peníze, ale divadelní role, kterých během své kariéry nasbíral několik desítek. Harpagonovu dceru ztvárnila Marcela Dürrová, role jeho syna se ujal Aleš Jarý a postava Valéra připadla Josefu Juráskovi. Frosinu si zahrála Jana Gazdíková, jež postavě dala potřebný „šarm, pružnou mимику a výjevy vyzývavé koketérie“. Stařeckou bezbrannost nejdříve ženicha a pak otce Anselma naopak s gráciízností karikoval Jiří Dušek.

Inscenace se i přes tehdejší úspěch v dobových ohlasech dočkala pouze devětatvace-
ti repríz. Druhá Mošova inscenace *Lakomec*, jež měla premiéru 24. března 2018, tedy více než třicet let od prvního nastudování, už v Městském divadle však toto číslo překročila hned několikanásobně. Molièrově frašce bylo v tomto roce rovných 350 let a dá se tak říct, že si své publikum najde snad v každé době. Dnes už sotva najdete diváka či diváčku našeho divadla, kteří by nevěděli – nebo alespoň neslyšeli – o Harpagonovi v podání Bolka Polívky. Jubilejní stou reprízu odehrálo naše divadlo 26. května 2025 – a inscenace se na repertoáru objevila už i v nové sezóně. Stále tak přitahuje nové i stávající diváky a potvrzuje, že humor i po staletích zůstává tím nejspolehlivějším lékem.

Text: Eliška Halodová

Lakomec jako groteska

S největším dramatikem francouzského klasicismu Molièrem setkáváme se na našich jevištích poměrně často. Také v brněnském Divadle bratří Mrštíků byla za více než čtyřicet let uvedena celá řada jeho titulů, naposledy pak (v překladu Svato-pluka Kadlece) *Lakomec*. Ide o více-méně kompilační drama, které připo-
uští více ideových interpretací a také různorodé žánrové uchopení. Dodržovat dnes pietně dobové jevištní konvence by však už zřejmě nebylo únosné.

Režisér Stanislav Moša, který jinou adaptaci *Lakomce* inscenoval téměř souběžně v amatérském souboru Svatoboj, nepřechetl podstatně upravenou hru jako komedii jednoho odpuzujícího charakteru, zasazeného do celkem normálního prostředí bohabojných měšťanů. Zvolil zorný úhel tragikomedie až grotesky založené na dostatečném odstupu od zobrazovaného buržoazního živočišného pisu deformovaných lidských vztahů, které zákonitě rodí nejednoho Harpagona a ten zase dále pokřivuje celé okolí k svému obrazu. V naplňování tohoto pojetí je režie dosti důsledná. Vedení postav zůstává nepsy-
chologické, prostředí se podává nepopisně, namísto statickosti ovládne jeviště dynamičnost. Vzniká tak představení vzdálené jakékoli muze-
álnosti, napájené nepuritánskou plnokrevností a rozverností. Moša si násilně nepřizpůsobuje původní text, ale dosahuje svého záměru posuny v motivacích jednání postav, nachá-
zením nečekaných významů v zdánlivě nepřekvapivých dialogích, novým kladením sémantických akcentů. Programově pracuje s kontra-
punktem vznešeně znějících slov a dehonestující akce, jak to vidíme např. hned v úvodních mileneckých scénách, umístěných na zavěšený lustr.

Luděk Kašparovský a Daniel Kyzlink

Rozhovory s autory muzikálu Winton

Daniel Kyzlink

hudební skladatel a spoluautor libreta
a písňových textů

Jak se vůbec vypráví velký příběh lidskosti hudbou? Jak jste přistupoval k hudební dramaturgii muzikálu *Winton*? Co pro vás byla největší výzva?

Otázka hudební dramaturgie není vůbec jednoduchá a vyvíjí se během samotné tvorby muzikálu. Vychází z dramaturgie příběhu a snaží se použít adekvátní prostředky

pro podkres scény a podporu emocí. Snažil jsem se o komplexní prokomponované dílo s použitím leitmotivů, které v případě *Wintona* doprovázejí spíše situace než samotné postavy.

Jaký byl váš hudební klíč k vyprávění tak silného příběhu? Čím jste chtěl výsledek odlišit od jiných muzikálových zpracování historických témat?

Jako prvotní věc je důležité specifikovat si hudební jazyk, kterým se bude příběh vyprávět. Já jsem volil symfonickou polohu, která je nadčasovým jazykem a zde se vy-

skytuje poměrně často. Občas se překlolí do rychlého jazzu, charakterizujícího pulsuující Londýn 30. let, nebo ostinátne tepajícího protestsongu mladé Švédky Kerstin. Samozřejmě nesmí chybět milostný duet či disharmonické recitativy manipulativního nacisty Schweinera.

V čem se hudba ve Wintonovi liší od jiných projektů, na kterých jste pracoval?

Napsal jsem již spoustu scénických hudeb a jedno oratorium, ale toto je první celovečerní hudebnědramatické dílo, můj první muzikál. Myslím si, že to téma si vybralo mě, nikoliv já jej. Ve své vlastní tvorbě vítám těžká témata s duchovním ponorem nebo přesahem.

Máte osobně silné pouto k příběhu Nicholase Wintona? Jak se to promítlo do vašeho hudebního přístupu?

Ano, pouto je silné a obzvlášť po zhlédnutí dokumentů Mateje Mináče jsem k tomuto tématu získal niterní emocionální vztah.

A jak došlo k vašemu autorskému tandemu s Luděkem Kašparovským? Čeho si na vkladu svého tvůrčího spolupartnera považujete? V čem a čím vám jeho tvorba konvenuje?

S Luděkem jsme našli společnou řeč a rovněž máme podobný pohled na život a příběh Nicholase Wintona. Stalo se nám, že jsme dostali stejný nápad nebo myšlenku ve stejnou dobu, aniž bychom o tom předtím mluvili.

Kolik muzikantů tvoří orchestrální základ inscenace? A jak se zvuk orchestru vyvíjí – od lyriky po expresi, od komornosti po apoteózu?

Kapelu bude tvořit celkem 33 muzikantů, což je vlastně světový unikát. Málokterá muzikálová produkce si může tak velké obsazení dovolit. V našem divadle taková obsazení využíváme běžně. Myslím, že se v tomto ohledu podařilo našemu panu řediteli něco výjimečného.

Pro současný muzikál jsou velké kontrasty či dravé gradace velmi charakteristické, tak i já jsem těchto prostředků rád využil.

Jaký pocit by si podle vás měl divák odnést z muzikálu Winton, pokud vnímal dění jen skrze hudbu?

Doufám, že si diváci odnesou hudební zážitky, snažil jsem se o kombinaci prokomponovanosti, hezkých melodií a rafinovaných harmonií.

Co pro vás znamená možnost uvést tento muzikál ve světové premiéře právě v Městském divadle Brno?

No, světová premiéra zní trochu nabubřele, ale první uvedení je vždycky výjimečné, a hlavně se ukáže, co funguje a co ne.

Luděk Kašparovský na zahajovací zkoušce muzikálu Winton

Luděk Kašparovský

spoluautor libreta a písňových textů

Kdy vás napadlo zpracovat téma Nicholase Wintona a proč právě muzikálovou formou? Přiblížíte genezi vašeho díla, na kterém jste pracovali dlouhých sedm roků?

Příběh Nicholase Wintona jsem samozřejmě znal, ale zpracovat tohle téma pro divadlo mě vlastně nenapadlo. Oslovil mě Dan Kyz-

link, že má zajímavý námět a jestli bych se s ním do toho nechtěl pustit. A to byla výzva, kterou jsem rád přijal. Trvalo to dlouho, hlavně kvůli covidu a zavřenému divadlu, ale jsme šťastni, že se to konečně podařilo. Navíc ten příběh není nijak závislý na čase. Je věčný.

Jak probíhala vaše spolupráce s Danielem Kyzlinkem – tvořili jste hudbu a text paralelně?

Většina textů vznikla na hudbu, kterou Dan tvořil podle nálady a situace ve scénáři. Jen pár písní vzniklo na již hotový text. Společně jsme pak písně ladili do výsledného tvaru.

S jakou autorskou ambicí vznikaly písňové texty, co je podle vás těmito songům společné nebo je naopak rozlišuje?

Písňové texty by měly být přirozeným pokračováním mluveného slova, jen s větší dávkou poetičnosti. Společně s hudbou by měly scénu posunout k hlubšímu emocionálnímu prožitku.

Přiblížte základní kostru scénáře k muzikálu Winton... Byl nějaký okamžik, který vás při psaní zvlášť zasáhl?

Scénář vychází ze skutečného příběhu. Nicholas Winton, úspěšný mladý muž, kterému v té době nebylo ani třicet let, se shodou okolností ocitne v předválečném Československu a velmi ho zasáhne otřesná situace uprchlíků vyhnaných ze Sudet. A rozhodne se konat. I když ho od toho každý zrazoval, i když se to zdálo nemožné, on si šel za svým. Celý ten příběh mě velmi zasáhl. Je neuvěřitelný.

Struktura libreta působí filmově – paralelní děje Londýna a Prahy, střihová logika, gradace. Měl jste při psaní v hlavě pomyslný konkrétní film nebo konkrétní insenační model?

Když člověk píše nějaký scénář, v hlavě mu samozřejmě jede film. Stejně jako když čte knihu. Přesně vidí každou scénu, lidi, prostředí, náladu. Ta představa vzniká souběžně s psaním, nebo ještě předtím. Pan režisér pak vidí vlastní film a přichází čas kompromisů, čas uvidět a vytvořit společný film.

Využíváte humor (např. židovské vtipy). Jak jste vnímal jeho roli v libretu? Jak jste si definoval hranici mezi lehkostí a neúctou?

S Danem jsme od začátku věděli, že nechceme tvořit nějaký plochý temný příběh ani čítankovou oslavu hrdiny. Humor je zásadní kořen života. Humor nesmí ubližovat, jinak nemá hranice. Neměl by mít. To je odpověď na tu lehkost a neúctu. I v koncentračních táborech nebo komunistických lágrech vznikaly vtipy, hrálo se divadlo. Pomáhá to přežít.

Libretem prorůstá silný motiv „nebyl jsem hrdina“ – tak si většina dnešních lidí sira Wintona i pamatuje. Jak jste v textu zachoval Wintonovu skromnost bez toho, aby postava působila pasivně?

Winton byl muž s úžasnou vnitřní silou. Nepotřeboval žádná velká gesta ani nechtěl nějak vyčnívat. On prostě konal. Když měl pocit, že někomu může pomoci, tak to udělal. Nebo se o to alespoň pokusil. A nepokládal to za žádné hrdinství. Vnímal to jako zcela přirozené lidské chování. To dokázal nejen v tomto příběhu, ale dokazoval to celý život, když pracoval pro charitu a nejrůznější sociální projekty pomoci potřebným. Navíc nikdy neměl potřebu o svých činech mluvit. Snad se nám podařilo dostat do scénáře alespoň zlomek jeho klidné tiché síly a velikosti.

Jak byste si přál, aby si diváci muzikál Winton ponejvíce zapamatovali – jako emocionální zážitek, historickou reflexi nebo výzvu k lidskosti?

Jako emocionální zážitek s historickou reflexí a výzvou k lidskosti.

Autorem rozhovorů je divadelní kritik a publicista Luboš Mareček. Jejich kompletní verzi najdete v programové brožuře vydané k premiéře muzikálu Winton.

Jubileum

Zdena Herfortová

8. října slaví naše milovaná kolegyně nádherné kulatiny. Tomu číslu se při pohledu na vitální elegantní dámu ani nechce věřit! Milá Zdeničko, přejeme Ti jen to nejlepší a těšíme se na Tvé nezapomenutelně ztvárněné role a na naši další společnou práci! Tvé MdB

Břiané mohou létat do Málagy po celý rok

Ačkoli letní sezóna na Letišti Brno pomalu končí, zájem o jeho služby pokračuje i během chladnějších měsíců. Vedle zimních charterů na thajský Phuket mohou cestující – vedle tradiční pravidelné linky do Londýna – nově využívat celoroční lety také do španělské Málagy.

„Málaga je mezi českými turisty vysoko na žebříčku oblíbenosti, díky mírnému klimatu ji mohou lidé navštěvovat prakticky po celý rok. Dlouhodobě se drží na předních příčkách také ve vyhledávacích obyvatel Jihomoravského kraje. I proto se dopravce rozhodnul linku z Brna provozovat celoročně,“ vysvětluje Radek Lang, vedoucí provozu Letiště Brno.

MALAGA
od 31. března
RYANAIR

Andaluská perla se přitom mezi pravidelné linky brněnského letiště zařadila teprve nedávno: společnost **RYANAIR** ji zahájila 31. března. O týden dříve se pak mohli cestující začít z Brna dopravovat pravidelně i do Říma, tentokrát s dopravcem **AEROITALIA**.

ŘÍM od 23. března AEROITALIA

Celkově letiště během prvního půl roku **ODBAVILO 229 140 CESTUJÍCÍCH** směřujících do některé z celkem **36 NABÍZENÝCH DESTINACÍ**. Kromě zmíněných pravidelných linek se rozšířila také nabídka dovolenkových cílů v rámci charterových letů.

Nově se letos létalo například do **CHANIE** na Krétě nebo **BARCELONY**. Nejvytíženější linkou přitom zůstává Londýn Stansted. Následují klasické dovolenkové destinace jako turecká Antalya, egyptská Marsa Alam, bulharský Burgas a další egyptské letoviště Hurghada. Mezi „skokany“ roku 2025 se zařadila albánská **TIRANA**, portugalská **MADEIRA** a řecká **KAVALA**.

Tak trochu básník: Minulost, která svazuje přítomnost

Josef Meszáros | 15. 9. 2025 | scena.cz

Cornelius Melody je hostinský, který nikdy nepřestal být vojákem. Každým gestem, každou oslavou dávné bitvy se utvrzuje v minulosti. Petr Štěpán rozehrává mnohovrstevnatou paletu – jeho Cornelius balancuje mezi hrozbou výbuchu a křehkostí, mezi vojenskou autoritou a básnickými recitačními výlety. Divák cítí, že hraničí s šílenstvím, ale v jeho rozervanosti je i lidskost.

Režisérka Hana Burešová zdůraznila vnitřní svět Cornelia prostřednictvím projekcí a filmových dotáček, které místy působí jako práce reálné kamery. Tento nápad posouvá inscenaci do jiného rozměru – nitro

postavy se stává stejně viditelné jako její zevní činy. Divák sleduje nejen hrdinu na jevišti, ale i jeho duši, která se promítá na šikmé plochy scény. Protikladem je jeho žena Nora. Radka Cou-

falová ji modeluje jako ženu shrbenou, pokornou, až poddajnou – a přesto v klíčových okamžicích proráží skořápku pokory tvrdou irskou hrdostí. Kristýna Daňhelová dává Sáře mladistvý vzdor, roztěkanost i touhu po pravdě. Její vztah k otci osciluje mezi odporem a respektem.

Vedle nich defiluje galerie figur – metafo-ry, které Hana Burešová využívá k ozvláštnění psychologické sondy. Scénograf Tomáš Rusín staví na jednoduchém hospodském sále, který se mění v kuchyni či salón. Svět- le béžová barevnost evokuje venkov, za- padající slunce i prach na mlatě. Projekce umožňují náhledy do nitra postav – a spo- lu s filmovými dotáčkami vytvářejí iluzi, že jsme svědky dokumentu o duši hlavního hr- diny. Zuzana Štefunková-Rusínová obléká postavy střídme: Nora a Sára v obyčejných šatech i svátečních róbach, Cornelius v uni- formě i majestátním obleku.

Hudebník Ivan Acher kombinuje irské po- pěvky s dudy a bubny, které přecházejí do podzimní melancholie. Hudba se tak stá- vá hybatelem nálady: od veselého rytmu ke stísněnému podloží psychologického dra- matu.

Rodina Melodyů se ukazuje jako obraz lid- ského osudu. Všichni sní – Cornelius o mi- nulosti, Sára o budoucnosti, Nora o pokoře. Každý sen je ale zároveň iluzí. A právě v tom je síla Burešové inscenace: ukazuje, že upí- nat se k minulosti je svůdné, ale smrtící.

Inscenace *Tak trochu básník* v překladu To- máše Kačera je víc než historická freska. Je to varování, že nostalgie se může stát pastí a sny o minulosti brzdou přítomnosti. Divák odchází s otázkou: Nestáváme se i my Corne- liem, který se rok co rok vrací k jedné slavné bitvě, místo aby žil tady a teď? A právě pro- to platí závěrečná pointa: zastavení v minu- losti nemůže být plnohodnotným únikem ze současnosti – je to minulost, která svazuje přítomnost.

Křídla 2024/2025

Divácká anketa

1. **Nejoblíbenější herec (vypište jméno):**

2. **Nejoblíbenější herečka (vypište jméno):**

3. **Nejoblíbenější inscenace činoherní (zakřížkujte):**

- ☐ Robert Harling / *Ocelové magnolie*
- ☐ Karel Poláček, Jan Štokovský, Mikoláš Tyc / *Bylo nás pět*
- ☐ P. Tomeš, M. Ondra, S. Slovák, J. Štokovský / *Až na ten konec dobrý*
- ☐ Florian Zeller / *Otec*
- ☐ Vítězslav Nezval / *Manon Lescaut*

4. **Nejoblíbenější inscenace hudební (zakřížkujte):**

- ☐ Benj Pasek, Justin Paul, Steven Levenson / *Drahý Evane Hansene*
- ☐ John Dempsey, Dana P. Rowe / *Čarodějky z Eastwicku*
- ☐ Zdeněk Merta, Stanislav Moša / *Pohádka o živé vodě*
- ☐ Petr Šabach, Ivan Hlas, Petr Jarchovský, Jan Hřebejk, Miroslav Hanuš / *Škalí léta*

5. **Nejvýraznější tvůrčí počin (u jedné inscenace zakroužkujte jeden zvolený umělecký obor z uvedené nabídky):**

Ocelové magnolie / překlad – scéna – kostýmy – hudba – projekce – plakát

Drahý Evane Hansene / překlad – hudební nastudování – scéna – kostýmy – choreografie – projekce – plakát

Čarodějky z Eastwicku / hudební nastudování – scéna – kostýmy – choreografie – plakát

Bylo nás pět / scéna a kostýmy – hudba – pohybová spolupráce – plakát

Pohádka o živé vodě / libreto – hudba – scéna a projekce – loutky – kostýmy – choreografie – design zvukových efektů – plakát

Až na ten konec dobrý / scénická hudba – scéna – projekce – kostýmy – pohybová spolupráce – plakát

Otec / překlad – scénická hudba – scéna – kostýmy – plakát

Škalí léta / hudební nastudování – scéna – projekce – kostýmy – choreografie – plakát

Manon Lescaut / hudba – scéna – kostýmy – plakát

Nevybrali jste si v páté kategorii nic z nabízeného výčtu? Zde je prostor pro Vaše další návrhy:

.....

V tragické frašce Otec v režii Petra Gazdika exceluje Jan Mazák, který využívá nepřeberné množství výrazových prostředků

Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíce! Hlasovat můžete vícekrát, ovšem na stejné jméno a kontaktní údaje může být odevzdáno maximálně 10 hlasů (větší počet nebude při výsledném sčítání započítán), a to pouze prostřednictvím tištěných hlasovacích lístků, které najdete v každém vydání časopisu Dokořán, ve foyer Činoherní a Hudební scény či na pokladnách MdB. Výsledky ankety vyhlásíme v lednu 2026 během slavnostního předávání cen.

Vyhrát však můžete i Vy! Pravidelně budeme losovat z odevzdaných anketních lístků šťastlivce, kteří od nás získají věcné ceny. Proto, prosím, vyplňte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

Jméno:

E-mail:

Telefonní číslo:

Anketní lístek vhodte do schránky ve foyer Činoherní či Hudební scény nebo v centrální pokladně MdB či zašlete poštou nejpozději do 31. 12. 2025. Děkujeme!

Městské divadlo Brno

Lidická 1863/16, 602 00 Brno, +420 533 316 360, predprodej@mdb.cz

Derniéra 21. září 2025 na Hudební scéně

Garry Marshall Jonathan Frederick Lawton Bryan Adams Jim Vallance

PRETTY WOMAN

režie Stanislav Moša

Třetí zářijový týden patřil *Pretty Woman* – oslavili jsme stou reprízu, diváky potěšili autogramiádou a o dva dny později se s touto „šarmantní dívkou z ulice“ i jejím princem rozloučili derniérou.

Připravujeme

**Pierre-Augustin Caron
de Beaumarchais**

LAZEBNÍK SEVILLSKÝ

Brilantní komedie o lazebníkovi s ostrovtipem jako břitva je již po staletí stálicí na světových jevištích. A zanedlouho se objeví také v Městském divadle Brno.

Její autor Pierre-Augustin Caron de Beaumarchais prožil velmi pestrý život. Živil se jako hodinář, obchodník, vyučoval hudbu dcery krále Ludvíka XV., ale věnoval se také vynalézání, výrazně se podílel na válce o americkou nezávislost nebo na Velké francouzské revoluci. Světovou slávu nicméně získal hlavně díky své dramatické tvorbě, kterou bravurně naplnil satirou kritizující

společenské rozdíly, hravými dialogy plnými vtipu a osvíceneckými hodnotami svobody a rovnosti. Jeho dílo, zejména figarovská trilogie, do níž spolu s *Figarovou svatbou* hra *Lazebník sevillský* patří, inspirovalo i takové velikány, jakými byli Wolfgang Amadeus Mozart nebo Gioacchino Rossini.

První hrou, ve které sledujeme osudy vychytralého sluhy Figara a ženy milujícího hraběte Almavivu, byl právě *Lazebník sevillský*. V něm je hrabě zamilovaný do mladé krásné Rosiny. Neznámou dívku se mu konečně podaří najít v Seville, kde žije u svého opatrovníka, starého dona Bartola. Aby to ale mladí milenci neměli snadné, žárlivý doktor Bartolo by si rád svou schovanku vzal, a proto nechce téměř nikomu dovolit, aby se k ní jen přiblížil. Ještěže do jeho domu má přístup zdejší holič a felčar Figaro, který kdysi pro hraběte pracoval. A protože Figaro neslouží jenom svým zákazníkům, ale hlavně všem zamilovaným, není divu, že má v rukávu řadu nápadů a převleků, jak mladé milence k sobě rychle dostat. Takže stačí chvilka a je celý Bartolův dům vzhůru nohama.

Po velmi úspěšné inscenaci Molièrovy komedie *Lakomec* se v Městském divadle Brno znovu objeví další poklad klasické francouzské komedie. Ten pro vás opět připraví režisér **Stanislav Moša** ve zbrusu novém překladu **Zuzany Čtverákové**. Scénu navrhne **Jaroslav Milfajt** a kostýmy **Andrea Kučerová**. Hudbu složí **Mirko Vuksanović** a dramaturgem je **Vojtěch Balcar**.

V titulní roli Figara na vás bude čekat **Michal Isteník**, Hraběte Almavivu bude hrát **Aleš Slanina**, Rosinu **Svetlana Janotová**, Doktora Bartola **Milan Němec**, Dona Bazíliu **Alan Novotný**. V dalších rolích se můžete těšit na **Jakuba Przebindu**, **Ondřeje Halámka**, **Patrika Bořeckého** a **Josefa Juráska**. Nepropásněte tedy návrat této bravurní Beaumarchaisovy veselohry do Brna. **Premiéra se uskuteční 1. a 2. listopadu 2025 na Činoherní scéně Městského divadla Brno.**

Text: Vojtěch Balcar

Nepřehlédněte

Celý rok divadelních zážitků v MdB s Ročním abonmá 2026

Ačkoliv jen před chvílí začala nová divadelní sezóna, ještě menší chvilka uplyne, ani se nenadějeme a už tu budou Vánoce, Silvestr i nový rok 2026, v němž držitele Ročního předplatného bude opět čekat pět pečlivě vybraných inscenací představujících mix nejžádanějších titulů Hudební i Činoherní scény. A že je to pětice vskutku skvostná a vytříbená! Ostatně posuďte sami, že nic lepšího už vás nemohlo potkat: Pro rok 2026 je v předplatitelské nabídce oblíbená magická muzikálová komedie **Čarodějky z Eastwicku**, legendární český muzikál **Šakalí léta**, komedie o vážných věcech **Ocelové magnolie**, dramaturgie humorného románu o smrti **Až na ten konec dobrý** a zběsilá fraška **Prachy!**.

Stávající předplatitelé si mohou abonmá obnovit **do 17. října 2025** a posléze noví zájemci si **Roční předplatné 2026** mohou zakoupit **od 3. listopadu 2025**, a to osobně na komerčním oddělení divadla nebo online na webu www.mdb.cz.

Cena Ročního abonmá činí 3 200 Kč; pro důchodce, studenty a držitele průkazů ZTP a ZTP/P 2 500 Kč.

V příštím čísle

- Nejen o titulní roli v muzikálu *Winton* si s Danielem Rymešem popovídá Eliška Halodová.
- Eva Helbichová prozradí, jak pokračuje další ročník Muzikálové školy.
- Ve fotografiích se vrátíme ke světové premiéře muzikálu *Winton*.
- Představíme nové kolegy – dramaturga Vojtěcha Balcara a korepetitora Matěje Hampla.
- Dozvíte se více o silvestrovské komedii *Drákula*.

Mediaální partneři

RENGL

DOKOŘÁN říjen 2025

Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Výkonná redaktorka:

Lenka Kovářiková

Tisková mluvčí:

Kateřina Vižďová

Grafická úprava:

Jitka Hloušková

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

308. číslo

Vydalo MdB

za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 24. 9. 2025

Náklad: 5 200 ks

Foto: Nikol Wetterová,

Tino Kratochvíl, Jef Kratochvíl

Titulní strana:

Nikol Wetterová

U příležitosti premiéry muzikálu *Winton* vás zveme na diskuzi *Odkaz Nicholase Wintona dnes*, která se koná v neděli 19. října od 15:00 na Hudební scéně Městského divadla Brno.

Pozvání přijaly výjimečné osobnosti: Nick Winton, syn Nicholase Wintona; Milena Grenfell-Baines, Eva Paddock a Alf Dubs, které Nicholas Winton v roce 1939 zachránil před nacistickým terorem; a dalších padesát členů „Nickyho rodiny“, tedy potomků těch, které sir Nicholas v roce 1939 zachránil. Diskuzi pořádáme ve spolupráci s festivalem Meeting Brno a nabídne dnešní pohled na Wintonův čin i širší reflexi toho, co znamená odvaha, zodpovědnost a lidskost. Vstup je zdarma, kapacita je ale omezená, je tedy nutné rezervovat si místa na www.meetingbrno.cz.

Premiéra 13. a 14. září 2025 na Činoherní scéně

Eugene O'Neill

TAK TROCHU BÁSNÍK

tragikomedie o střetu snu a skutečnosti režie Hana Burešová